

Thưa bạn, bạn đang đau khổ vì cuộc đời? Bạn đang đau khổ vì những đứa con không vâng lời, không làm theo ý bạn, không học những nghề mà bạn ưa thích, không làm tròn ước vọng của bạn? Có phải bạn đang đau khổ vì con bạn đang muốn kết hôn với một người khác da màu, mà bạn sợ rằng văn hóa chung tộc cách biệt, làm con bạn không được hạnh phúc, làm bạn không có được nỗi niềm thông cảm hoàn toàn với người con rể, con dâu? Có phải bạn đang đau khổ vì người bạn đường không còn như xưa, không còn dịu dàng, thân ái, hờ một chút nhỏ cúng sừng sộ, xù lông sổ cánh, nói những lời đốp chát làm bạn đau lòng. Có phải bạn đang xót xa vì người bạn trăm năm cứ mãi he ly dị, hoặc đã ly dị, bạn phải mất thêm gia đình, sau khi đã mất nước, mất tài sản, mất sự nghiệp, phải sống lang thang quê người? Có phải bạn đang lo buồn vì công ăn việc làm đang đến hồi lung lay, phải đi kiếm việc khác chưa có được, hoặc buồn vì những bạn đồng sở gác gỗ, không tử tế, hoặc ông chủ sở lạnh lùng với bạn, hoặc việc thăng tiến trong nghề nghiệp chưa được như ý, hoặc cuộc thi cử bài vở chưa được hoàn toàn. Cũng có thể bạn đang đau khổ vì một thân nhân đang vướng mang bệnh nan y, không chữa được, thấy người thân đau khổ, mình cũng xót xa không nguôi. Cũng có thể bạn đang đau khổ vì một lý do nhỏ nhặt hơn, như chưa đủ tiền để mua căn nhà bên bờ biển theo ý muốn, hoặc những dự định kinh doanh chưa đến lúc thành tựu. Con

Đời Có Là Biển Khô?

người trên trái đất, mãi mãi khổ đau, mỗi một người, với vẻ bình thường bên ngoài, bên trong đều có ẩn chứa một nỗi đau riêng, chưa chắc nỗi đau nào lớn hơn nỗi đau nào. Nỗi đau vì một mực mun nổi lên trên mặt cô minh tinh màn ảnh, chưa chắc đã nhỏ hơn nỗi đau của một vị nguyên thủ vong quốc chạy ra bôn ba xứ người. Một mực tình tuyệt vọng với cô láng giềng mặt gãy mũi tết răng cỏi, chưa chắc đã nhỏ hơn nỗi đau mất nước, thất tình tào lao, có thể tự vẫn, chửi mắng nước, chưa chắc đã đủ can đảm chết. Bạn đang đau khổ? Bạn có lý lẽ riêng để làm cho nỗi đau của bạn dần vặt ung thối tâm tư bạn, đánh bạn gục ngã trong vũng thương đau, làm đời bạn mất hết ý nghĩa, làm ngày tháng của bạn bị u ám vì những đám mây buồn. Mọi người đều thấy nỗi đau của mình là chính đáng, chắc rằng không ai muốn để cho trái tim mình đau thương, tấm lòng mình sâu thảm. Nhưng không cầm được. Hãy cùng tôi đi thăm một người bất hạnh, để thấy bạn còn có quá nhiều may mắn trên đời này, để thấy

nỗi niềm đau của bạn còn quá nhỏ bé, có thể nguôi quên được, còn có thể an ủi được. Câu chuyện sau đây, được thay đổi tên tuổi và vị trí, và một vài chi tiết, để tôn trọng nỗi niềm đau của người thiểu may mắn:

Ông Hai xuất thân từ một gia đình khá giả, được gửi đi ngoại quốc du học nhiều năm, có văn bằng tiến sĩ. Về Việt Nam được trọng dụng, được giữ chức vụ cao trong guồng máy chính quyền ngày trước. Đời sống sung sướng và may mắn từ thuở lọt lòng. Năm 1975 chạy thoát được chế độ Cộng sản, đến Mỹ tìm được việc làm khác. Có vợ là bác sĩ. Cuộc sống lứa đôi tràn đầy hạnh phúc. Hai vợ chồng đều có tài năng, hiếu khách, lịch duyệt, được bạn bè và mọi người chung quanh mến yêu. Cuộc đời của ông Hai may mắn tiếp may mắn, dễ dàng tiếp dễ dàng, ít khi phải chịu rủi ro, ngang trái, và sung sướng như là điều tự nhiên. Tưởng cuộc sống trôi xuôi, như con thuyền êm ái đi theo giòng nước đến bến đến bờ. Một ngày thiếu may mắn, tai nạn xe lật làm ông cháy bỏng toàn thân, bác sĩ tận tình cứu

chữa, cho biết nếu gia đình đồng ý, thì phải ký vào giấy, để cho Ông Hai được chết. Vì sống thì phải chịu tàn tật thảm khốc. Bà vợ không muốn mang tiếng giết chồng, mẹ già thì thương con muốn con được sống thêm được phút nào hay phút đó. Ông Hai được các bác sĩ tài giỏi nhất, đem hết kỹ thuật y khoa tân tiến nhất cứu sống. Đầu thi chay sém không còn tóc. Hai mắt hoàn toàn mù, ngày cũng như đêm toàn bóng đen mịt mùng. Mũi miệng bị cháy hở hang méo mó không còn hình dáng. Tay phải bị cắt đến tận cùi chỏ, tay trái chỉ còn bàn tay, không còn ngón tay. Một chân cắt đến háng, một chân kia cắt đến đầu gối. Y khoa tiến bộ đã cứu sống Ông Hai, nhưng cũng như một hình phạt độc ác nhất bắt Ông phải chịu sống trong cảnh tàn tật. Trong năm đầu, Ông Hai vật vã kêu la ngày đêm vì ngứa ngày toàn thân, ngứa khủng khiếp, có lẽ những hình phạt ghê rợn đã man vê ra trong các chuyện chưởng, mà các tay tà đạo dùng để khống chế thuộc cấp cũng không bằng. Lăn lộn ngứa ngứa như có đòn đục khớp thân thể, sống không được, chết không được. Ngoài ra, những vết thương còn gây đau đớn, nhức nhối, thuốc cầm đau gây thêm nhiều phản ứng khác nữa mà tấm thân Ông phải chịu đựng. Bà mẹ già ngày đêm chăm sóc con, đau đớn theo tiếng rên của con, nhìn thân thể người con chỉ còn là một khối thịt khô. Tấm lòng mẹ thương con tan nát. Chỉ hai tháng chăm sóc con, bà mẹ cũng nằm xuống vĩnh viễn, vì mệt nhọc, vì đau

thương trong lòng. Bệnh viện phí lên đến cả tiền triệu, bảo hiểm trả có giới hạn. Bao nhiêu tiền còn lại đều được ghi nợ cho bệnh nhân. Nhà cửa, tài sản bán hết cũng không đủ vào đâu. Vợ Ông Hai phải tính đến chuyện ly dị để tránh món nợ bệnh viện phí ngập đầu phải trả suốt vài đời chưa chắc đã hết được. Có lẽ sức chịu đựng khổ đau cũng có giới hạn, từ ly di giả, vợ Ông Hai biến thành ly dị thật. Ông Hai được về sống chung với gia đình một người bà con giàu lòng nhân đức. Một thân thể thiếu tay chân, thiếu mắt, không thể di chuyển được, mọi sự đều nhờ vào người canh sự xã hội, từ ăn uống, tiêu tiểu. Nhiều lúc người canh sự xã hội bức bối quá, phải la mắng Ông Hai, cắn nhăn, uống nước cũng bị mắng, vì uống thì phải tiểu. Đi cầu phẩn hồi cũng bị mắng ham ăn thịt thà, không chịu ăn rau ráng. Tuy người canh sự xã hội được lãnh tiền chăm sóc, nhưng mệt nhọc và cực khổ quá, nhiều lúc cũng hăm he nghỉ việc. Ông Hai sống trong bóng tối mênh mông, ngày cũng như đêm, chỉ là một khối thịt mà cơ thể bị hành hạ đau đớn vì các vết thương, vì ánh hướng thuốc thang. Ông Hai muốn chết cũng không được, không có cách nào để tự đem lại cái chết cho mình, cũng không ai được phép đem cái chết lại cho Ông Hai. Nhiều người đồng ý rằng, chỉ có cái chết mới giải thoát, mới đi ra khỏi nỗi đau đớn cùng cực của một kiếp người bất hạnh.

Một ông tị nạn, đang đau khổ vì con thì đi hoang, vợ thì ly dị, đang muôn kết liêu cuộc

đời, vô tình được ghé thăm Ông Hai. Sau buổi thăm viếng, Ông chán đời đổi buồn thành vui, và nói rằng mình còn sung sướng quá mà không biết, nỗi đau khổ của mình quá nhỏ nhoi trước nỗi đau khổ lớn lao của thiên hạ. Ông Hai vô tình trở thành một liều thuốc chữa đau phiền thần diệu. Chỉ cần thấy Ông Hai, thì ngàn vạn đau sầu tiêu tan. Vì người ta tự thấy còn có nhiều may mắn và ân sủng của trời đất.

Thưa bạn, không ai biết trước chuyện gì sẽ xảy ra ngày mai, không ai chắc được mình sẽ không bị vương vào một tai nạn nào đó. Mỗi ngày bạn lái xe lên xuống xa lộ, là mỗi ngày bạn đang thách đố với rủi may. Bạn là người cẩn thận ư? Người gây ra tai nạn đâu phải là bạn, mà là kẻ bất cẩn, ẩu tả, hoặc mệt mỏi vừa ngủ vừa lái xe. Bạn làm sao tránh họ? Bạn không thể chắc được trong tương lai, nhưng bạn có thể chắc chắn được cho hiện tại, rằng bạn có thể vui hưởng hạnh phúc đang có mà trời đã ban cho bạn: Hôm nay bạn còn khỏe mạnh, có hai bữa cơm ăn, không rách rưới lạnh lẽo, và còn có tự do. Bạn muốn đòi hỏi thêm nhiều nữa, thì trời đất sẽ phạt bạn. Rồi một ngày kia, bạn sẽ tiếc cái tầm thường hôm nay, mà bạn xem thường nó, bạn không quý trọng nó. Bạn có biết là bạn đang sung sướng chẳng, được khỏe mạnh bình thường, còn quý hơn ai cho mười triệu dollars mà phải nằm lăn lộn kêu la vì bệnh hoạn.

SÔNG ĐỒNG NAI